

for Sø- og Handelsretten i Kbenhavn, og som nu ere prøvede i 30 Aar, og ganske fortræffelig have bestaaet deres Prøve. — Der er endnu et Par Enkeltheder i Lovforslaget, som jeg vil omtale, og det er, at det forekommer mig, at disse Lægmand, der beklæde Sretterne, bør have disse Dagpenge af 10 Kr., som ere omtalte i § 5, hvad enten de bo i Byen, hvor Retten holdes, eller ikke. Fremdeles nærer jeg nogen Betænkelse ved den Bestemmelse, der findes i Lovforslaget, om, at man under visse Omstændigheder kan forbyde Parterne at paahøre Vidnernes Fortlaring. Det Princip, der ligger til Grund derved, kender jeg saa godt fra min tidligere Stilling under en anden Retspleje, men det er jo nu forkastet overalt. Jeg tror ikke, det er heldigt. Dernæst indeholdes der i § 10, andet Stykke, en Bestemmelse, som taler om, at i de der nævnte Sager kan, naar særlige Omstændigheder synes at kræve det, og navnlig naar der er Spørgsmaal om at fratænde Skippere Ret til at føre Stib, eller Styrmand eller Maskinmester eller Lods Ret til at gøre Tjeneste i saadanne Egenfaber, Justitsministeren efter Overøvrighedsens Indstilling henviser Sagens videre Forfølgning til Sø- og Handelsretten i Kbenhavn. Det forekommer mig heldigere og mere naturligt, om man ikke saaledes vilkaarlig kunde unddrage den Ret, hvorunder Sagen virkelig hører, fra at forfølge og paakende, men at man, naar man vilde have en yderligere Prøvelse, og navnlig en saadan, hvori sagkyndige Elementer deltage, gav den Regel, at Sø- og Handelsretten i Kbenhavn skulde være Appellinstans i disse Sager, noget, jeg ikke kan se, der kan være det mindste til Hinder for. Som bekendt er Hof- og Stadsretten her i Kbenhavn første Instans for Byen Kbenhavn, medens den er Appellinstans for en Del af det øvrige Land, og jeg ser ikke det mindste til Hinder for, ja jeg vil tværtimod anse det for særdeles formaals-tjenligt, om man gif dertil, at Sø- og Handelsretten i Kbenhavn, der er første Instans her i Byen, bliver Appellinstans i disse Sretsager for det øvrige Land. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg gentager, at jeg tror, at den Tante, der ligger til Grund for Lovforslaget, at medtage som Dommere Lægmand, der ere kyndige i Ssager, til Paastendelse af deslige Sager, er særdeles bifaldsværdig, og jeg tror heller ikke, det vil være vanskeligt at faa noget tilfredsstillende frem gennem dette Lovforslag, navnlig saa snart man gaar til at indføre mundtlig Behandling efter de samme Regler, som ved Sø- og Handelsret-

ten i Kbenhavn, ogsaa i de Sretsager, som Lovforslaget omhandler.

Formanden (Høgshro): Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 4de Valgkrets har Ordet for en kort Bemærkning.

Sold: Skønt jeg ikke anser det for nødvendigt, vil jeg dog anmode den ærede sidste Taler om ikke i den Grad at vende op og ned paa, hvad jeg har sagt, og referere saa helt modsat. Det forekommer mig, at jeg har udtalt mig saa anerkendende, som man vel kan forlange af nogen juridisk Dommere for Hensigtsmæssigheden af at faa søkyndige Lægmand til Meddommere. Jeg har ikke i fjerneste Maade udtalt noget som helst, der ligner det, at jeg skulde antage, at saadanne Folk ikke kunde have nogen fornuftig Mening. Jeg har kun fremhævet Vanskeligheden ved at finde det fornødne Antal Dommere, men har aldeles ikke talt noget om deres Kvalifikationer. For øvrigt skal jeg gøre opmærksom paa, at det er en stor Misforstaaelse, hvis det ærede Medlem tror, at Søfartsvæsenet for Djæblikket har den Karakter, at der omkring i vore Smaatøbstæder sidde flere Stibsførere, der have trukket sig tilbage og leve af deres Midler. Det er et længst forpundet Standpunkt. Jeg fastholder, fordi jeg kender det meget nøje, at det vil have sine Vanskeligheder at faa Dommere; men jeg har aldeles ikke talt noget om, at de ikke skulde kunne være brugelige, tværtimod har jeg temmelig stærkt fremhævet det modsatte.

Justitsministeren (Nelle mann): Hvad dette Lovforslag angaar, da vil jeg først forudstikke den Bemærkning, at jeg ikke antager, det vil gaa an at indføre en offentlig-mundtlig Procedure af samme Art som den ved Sø- og Handelsretten ved alle Underretter i Landet. Det er en Opgave, jeg ikke tror vil kunne løses tilfredsstillende af enhver Underretsdommer; man kan ikke forlange, at enhver Underretsdommer, som jo har en Mangfoldighed af mange andre Forretninger, ved Siden af skulde kunne sætte sig ind i den hensigtsmæssige Benyttelse af en Procedure, som er saa vidt forskellig fra den Procedure, han ellers benytter, og som han skal bruge i alle andre Sager og stadig skal vedblive at være bekendt med. Jeg tror ikke, man kan forlange dette, og jeg tror ikke, det vilde virke heldig. Derfor mener jeg, at man i dette Punkt maa vente, til man i det hele taget